

RICK RIORDAN

BOHOVÉ OLYMPU

ZNAMENÍ ATHÉNY

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU ZNAMENÍ ATHÉNY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Rick Riordan

Bohové Olympu – Znamení Athény – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZNAMENÍ ATHÉNY

BOHOVÉ
OLYMPU
ZNAMENÍ ATHÉNY

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

PODĚKOVÁNÍ

Velký dík Seánu Hemingwayovi, kurátorovi řeckých
a římských památek z Metropolitního muzea umění
v New Yorku, za to, že mi pomohl sledovat znamení Athény
až k jeho zdroji.

Pro Speedyho

Tuláky a poutníky nám často sesílají bohové.

I

ANNABETH

Dokud se Annabeth nesetkala s tou výbušnou sochou, myslela si, že je připravena na všechno.

Prošla si palubu létající válečné lodi a několikrát zkontrolovala balisty, aby si ověřila, že jsou zajištěny. Přesvědčila se, že na stěžni vlaje bílá vlajka, znamení „Přicházíme v míru“. Probrala se zbytkem posádky plán, záložní plán i záložní plán záložního plánu.

A hlavně se zbavila jejich bojechtivého hlídače, trenéra Gleesona Hedgea, a přemluvila ho, aby si dopoledne odpočínul ve své kajutě a podíval se na opakování sestřihu šampionátu bojových umění. Poslední, co by potřebovali, až budou vlétat s kouzelnou řeckou trirémou do potenciálně nepřátelského římského tábora, byl satyr středního věku v teplácích, máchající palicí a řvoucí: „Smrt!“

Zdálo se, že je všechno v pořádku. Dokonce i to záhadné mrazení, které cítila po vyplutí, se vytratilo, aspoň prozatím.

Válečná loď klesala skrz mraky, ale Annabeth si pořád

lámala hlavu tím, co všechno se může stát. Co když to byl špatný nápad? Co když Římané zpanikaří a zaútočí na ně, jakmile je uvidí?

Jejich loď *Argo II* rozhodně nepůsobila nijak přátelsky. Byla šedesát metrů dlouhá, trup opatřený bronzovými pláty lemovaly po celé délce kuše, vpředu měla loď figuru kovového draka chrličího oheň a uprostřed dvě otáčivé balisty, které mohly pálit výbušné šípy tak silné, že by prorazily beton... Zkrátka, nevypadali, že se vypravili na piknik se sousedy.

Annabeth se snažila Římany předem upozornit. Požádala Lea, aby poslal jeden ze svých zvláštních vynálezů – holografický svitek –, a upozornil tak kamarády v táboře Jupiter. Doufala, že se k nim ta zpráva dostala. Leo chtěl původně namalovat na spodek trupu lodi vzkaz – obří nápis ČAUKY se smajlíkem –, ale Annabeth to zavrhl. Netušila, jak jsou na tom Římané se smyslem pro humor.

Teď už bylo pozdě vycouvat.

Mraky kolem lodi se rozevřely a odhalily zlatozelený koberec pohoří Oakland Hills. Annabeth popadla jeden z bronzových štítů vyrovnaných kolem zábradlí na pravoboku.

Její tři kamarádi, členové posádky, zaujali svá místa.

Leo na zádi řádl jako šílenec, kontroloval měřidla a zápasil s páčkami. Většina kormidelníků by se spokojila s volantem nebo kormidlem. Leo si tam navíc instaloval klávesnici, kontrolky z tryskáče Learjet, hudební aplikaci pro iPhone a snímáče pohybu z herní konzole Nintendo Wii. Dokázal loď obrátit přiškrcením klapky, pálit ze zbraní puštěním hudebního alba nebo zvedat plachty bleskurychlým mačkáním tlačítek Wii. Leo byl hyperaktivní i na poměry polobohů.

Piper přecházela sem a tam mezi hlavním stěžněm a balistou a nacvičovala si, co řekne.

„Složte zbraně,“ mumlala si. „Chceme si jenom promluvit.“

Její čaromluva byla tak mocná, že ta slova zasáhla i Annabeth. Najednou měla sto chutí zahodit dýku a pěkně od srdce si popovídat.

Na dítě Afrodítý se Piper příliš snažila potlačit svou krásu. Dnes si oblékla otrhané džínsy, sešlapané tenisky a bílé tričko s růžovou kočičkou *Hello Kitty*. (Možná to měl být vtip, ale u Piper si Annabeth nikdy nebyla jistá.) Do střapatých vlasů si po jedné straně vpletla orlí pírko.

A pak tam byl Jason, kluk, se kterým chodila. Stál na přídi na vyvýšené plošině s kuší, aby ho Římané dobře viděli. Ruku na jílci zlatého meče zatínal tak, až mu bělely klouby. Na člověka, který ze sebe dobrovolně dělá cíl, vypadal jinak dost klidně. Přes džínsy a oranžové tričko Tábora polokrevných si natáhl tógu a fialový plášť – symboly svého starého postavení prétora. S větrem rozcuchanými světlými vlasy a ledově modrýma očima byl drsně hezký a sebejistý – pravý syn Jupitera.

Vyrostl v Táboře Jupiter, a když Římané uvidí jeho tvář, snad si to rozmyslí a jejich loď nesestřelí.

Annabeth se to pokoušela tajit, ale stejně tomu klukovi úplně nevěřila. Choval se až moc dokonale – vždycky podle pravidel, vždycky čestně. Dokonce i *vypadal* moc dokonale. Kdesi vzadu v hlavě jí strašila neodbytná myšlenka: co když je to nějaký podvod a on nás zradí? Co když připlujeme do Tábora Jupiter a Jason spustí: *Nazdárek, Římani! Koukněte na tyhle zajatce a na tu super loď, co jsem vám přivezl!*

Annabeth nevěřila, že by to udělal. Přesto se ale na něj nedokázala podívat bez hořké pachuti v puse. Byl účastníkem Héri-na vynuceného „výmenného programu“, který měl navzájem seznámit dva tábory. Její nejvyšší Protivnost, vládkyně Olympu, přesvědčila ostatní bohy, že dvě skupiny dětí – římské a řecké – musí spojit síly a zachránit svět před zlou bohyní Gaiou, která se rodila ze země, a před jejími strašlivými dětmi Giganty.

Héra bez varování sebrala Percyho Jacksona, Annabethina kluka, vymazala mu paměť a poslala ho do římského tábora. Řekové za něj výměnou dostali Jasona. Ten samozřejmě za nic nemohl; ale pokaždé, když ho Annabeth uviděla, vzpomněla si, jak moc jí chybí Percy.

Percy... který je zrovna teď někde pod nimi.

U všech bohů. Zaplavila ji panika. Přinutila se ji potlačit. Nemohla připustit, aby ji přemohla.

Jsem dcera Athény, říkála si. Musím se držet plánu a nesmím se nechat rozptylovat.

Ucítila to zas – povědomé zamrazení, jako by se za ni přikradl šílený sněhulák a dýchl jí za krk. Obrátila se, ale nikdo tam nebyl.

To budou nervy. Ani ve světě bohů a nestvůr Annabeth nevěřila, že by jejich novou válečnou loď mohlo něco napadnout. *Argo II* byla dobře chráněná. Začarované štíty z božského bronzu kolem zábradlí byly nestvůrovzdorné, a kromě toho měli na palubě satyra, trenéra Hedgea – ten by všechny vetřelce vyčenichal.

Annabeth by ráda poprosila matku o radu, ale to teď nešlo. Po tom strašném setkání s ní minulý měsíc, kdy dostala nejhorší dárek v životě...

Zamrazilo ji ještě víc. Měla pocit, že ve větru uslyšela slabý pochichtávající se hlásek. Všechny svaly v těle se jí napjaly. Něco se strašlivě pokazí.

Málem nařídila Leovi, aby loď obrátil. Ale pak se v údolí pod nimi rozezněly lesní rohy. Římané je zahlédli.

Annabeth si myslela, že ví, co má čekat. Jason jí Tábor Jupitera podrobně popsal. Přesto málem nevěřila vlastními očím. Údolí, obklopené kopci, bylo přinejmenším dvakrát větší než Tábor polokrevných. Po jedné straně se vinula říčka, stáčela se ke středu jako velké G a ústila do jiskřivě modrého jezera.

Přímo pod lodí se ve slunečním světle leskl Nový Řím, uvelebený na břehu jezera. Poznala orientační body, o kterých jí řekl Jason – hipodrom, koloseum, chrámy a parky, obytnou část Sedm pahorků s klikatými uličkami, pestrými vilami a kvetoucími zahradami.

Viděla stopy po nedávné bitvě Římanů s armádou nestvůr. Budova, kterou odhadovala na senát, měla rozbitou kupoli. Některé fontány a sochy byly v troskách.

Ze senátu se valily desítky lidí v tógách, aby lépe viděli na *Argo II*. Z obchodů a kaváren vycházeli další Římané, civěli na ně a ukazovali na loď, jak sestupovala.

Necelý kilometr na západ, odkud zněly rohy, se na kopci tyčila římská pevnost. Vypadala přesně jako ilustrace, jaké Annabeth vídala v historických vojenských knihách – s obranným příkopem lemovaným bodci, vysokými zdmi a strážními věžemi vyzbrojenými balistami. Kolem hlavní ulice uvnitř stály dokonale vyrovnané řady bílých kasáren – Via Principalis.

Z bran se vynořil zástup polobohů a pospíchal k městu, až

se jejich zbroj a kopí blýskaly. Pochodoval s nimi i opravdový bitevní slon.

Annabeth chtěla s lodí přistát dřív, než jednotky dorazí k cíli, ale země byla pořád ještě hluboko pod nimi. Pátrala v davu, doufala, že zahlédne Percyho.

Pak se za ní ozvalo mohutné *PRÁÁÁSK!*

Výbuch ji málem srazil z paluby. Bleskurychle se otočila a zjistila, že stojí tváří v tvář pořádně namíchnuté soše.

„Nepřijatelné!“ zavřískala ta socha.

Očividně se jen tak zjevila přímo na palubě. Z ramen jí stoupal žlutý sírový kouř. Z kudrnatých vlasů jí padaly oharky. Od pasu dolů neměla nic než hranatý mramorový podstavec. Od pasu nahoru to byla postava svalnatého muže v tóze.

„Za Pomerium *nepustím* žádné zbraně,“ upozornil je muž pedantským učitelským hlasem. „A Řeky už *vůbec* ne!“

Jason střílel po Annabeth pohledem, který říkal: *Toble vyřídím sám.*

„Terminusi,“ oslovil ho. „To jsem já. Jason Grace.“

„Jasně, *tebe* si pamatuju, Jasone!“ zavrčel Terminus. „Myslel jsem, že máš rozum a nebudeš se bratříčkovat s nepřáteli Říma!“

„Ale to nejsou nepřátelé –“

„Nic se neděje,“ vložila se do toho Piper. „Chceme si jenom promluvit. Kdybychom mohli –“

„Ha!“ vyštěkla socha. „Na mě tu svou čaromluvu nezkoušej, holka. A dej pryč tu dýku, než ti ji vyrazím z ruky!“

Piper se podívala na svou bronzovou dýku. Úplně zapoměla, že ji drží. „Hm... dobře. Ale jak byste mi ji vyrazil? Nemáte ruce.“

„Taková drzost!“ Ozvalo se hlasité *PLESK* a žlutě se zablesklo. Piper vyjekla a pustila dýku, ze které se kouřilo a jiskřilo.

„Máte kliku, že jsem utahaný z bitvy,“ hřímal Terminus. „Být v plné síle, dávno tuhle létající obludnost srazím z nebe!“

„Tak prrr.“ Leo popošel dopředu a rozmáchl se konzolí Wii. „Neřekl jste náhodou mojí lodi obludnost? *Doufám*, že ne.“

Představa, že by Leo zaútočil na sochu herním ovladačem, stačila Annabeth vytrhnout ze šoku.

„Všichni se uklidníme.“ Zvedla ruce, aby ukázala, že nemá zbraně. „Takže vy jste Terminus, bůh hranic. Jason mi řekl, že chráníte město Nový Řím, je to tak? Jsem Annabeth Chaseová, dcera –“

„Ale já vím, kdo jsi!“ Socha se do ní zabodla prázdnýma bílýma očima. „Dítě Athény, řecké podoby Minervy. Skandál! Vy Řekové v sobě nemáte kousek slušnosti. My, Římané, víme, jaké místo přísluší *těhle* bohyni.“

Annabeth zaťala zuby. S tou sochou se nedalo jednat diplomaticky. „Jak to přesně myslíte, *těhle* bohyni? A co je tak skandálního na –“

„Správně!“ skočil jí Jason do řeči. „Zkrátka, Terminusi, jsme tu na mírové výpravě. Rádi bychom dostali povolení přistát, abychom mohli –“

„Nemožné!“ vypíslk bůh. „Odložte zbraně a vzdejte se! Okamžitě opusťte moje město!“

„Tak co z toho?“ zjišťoval Leo. „Máme se vzdát, nebo zmizet?“

„Obojí!“ vřískal Terminus. „Vzdát se a pak zmizet. Fackuju tě za tu pitomou otázku, ty směšný kluku! Necítíš to?“

„Páni.“ Leo si Terminuse prohlížel s profesionálním zájmem. „Jste pěkně napružený. Nepotřebujete někde povolit šroubeček? Klidně se vám na to mrknu.“

Vyměnil konzoli za šroubovák ze svého kouzelného opasku na nářadí a poklepal na podstavec sochy.

„Nech toho!“ rozčiloval se Terminus. Zazněl další malý výbuch a Leo pustil šroubovák. „Za Pomeriem *nejdou* na římské půdě povoleny zbraně.“

„Za čím?“ zeptala se Piper.

„Za hranicemi města,“ přeložil jí to Jason.

„A celá tahle loď je zbraň!“ reptal Terminus. „Přistát *nemůžete!*“

Dole v údolí urazily posily z legie už půlku cesty do města. Dav na fóru byl víc než stohlavý. Annabeth přejížděla pohledem jednotlivé obličejy a... u všech bohů. Uviděla ho. Mířil k lodi a objímal kolem ramen dva lidi jako nejlepší kamarády – pořízka s černým vojenským sestřihem a holku v přilbici římské kavalerie. Percy vypadal uvolněně a spokojeně. Měl na sobě fialovou kápi jako Jason – znak prétora.

Annabethino srdce udělalo kotrmelec.

„Leo, zastav tu loď,“ nařídila mu.

„Co?“

„Slyšel jsi mě. Nech nás tady, kde jsme.“

Leo vytáhl ovladač a škulbl jím. Všech devadesát vesel ztuhlo na místě. Loď přestala klesat.

„Terminusi,“ obrátila se Annabeth k soše, „není žádný zákon, který by nám zakazoval vznášet se *nad* Novým Římem, nebo ano?“

Socha se zarazila. „No, to ne...“

„Můžeme nechat loď ve vzduchu,“ nabídla Annabeth. „Slezeme na fórum po provazovém žebříku. Tak se loď nedostane na římskou půdu. Po formální stránce ne.“

Socha vypadala, že to zvažuje. Annabeth připadalo, že se pomyslnýma rukama škrábe na bradě.

„Formality mám rád,“ připustil. „Ale stejně...“

„Všechny naše zbraně zůstanou na palubě,“ slíbila mu Annabeth. „A doufám, že Římané – i ty posily, co k nám pochodují – budou muset taky ctít vaše pravidla za Pomeriem, když jim to řeknete?“

„Jistě!“ prohlásil Terminus. „Vypadám na to, že bych strpěl, aby někdo porušoval pravidla?“

„Uf, Annabeth...“ ozval se Leo. „Vážně myslíš, že tohle vyjde?“

Zaťala ruce v pěst, aby se jí netřáslly. To mrazení se zase vrátilo, vznášelo se hned za ní. Annabeth se zdálo, že teď, když už Terminus nekřičí a nevybuchuje, se ten někdo pochechtává, jako by ho potěšilo, jak špatně se rozhodla.

Ale tam dole je Percy... tak blízko. *Musí* se k němu dostat.

„Vyjde to,“ prohlásila. „Nikdo nebude ozbrojený. Promluvíme si v míru. Terminus se postará o to, aby obě strany zachovaly pravidla.“ Podívala se na mramorovou sochu. „Domluveno?“

Terminus si odfrkl. „Asi ano. Prozatím. Můžeš slézt po žebříku do Nového Říma, dcero Athény. A *laskavě* neznič moje město.“